

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 4/2019-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. januára 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Miroslava Duriša a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], t. č. [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Juristi, s. r. o., Popradská 66, Košice, v mene ktorej koná advokát JUDr. Pavol Gombos, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tost 42/2018 z 24. októbra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. decembra 2018 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej

len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Tost 42/2018 z 24. októbra 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je obvinený z pokračujúceho zločinu skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1 a 2 písm. c) a ods. 4 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) v jednočinnom súbehu so zločinom daňového podvodu podľa § 277a ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona. Sťažovateľ bol vzatý do väzby uznesením Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný súd“) sp. zn. 2 Tp 13/2018 zo 7. apríla 2018 podľa § 71 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Väzba sťažovateľa začala plynúť 5. apríla 2018 o 7.00 h.

Sťažovateľ podal 2. júla 2018 žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu. Špecializovaný súd uznesením sp. zn. 2 Tp 13/2018 z 15. októbra 2018 (ďalej len „uznesenie špecializovaného súdu“) rozhodol vo vzťahu k sťažovateľovi tak, že podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietol jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, podľa § 80 ods. 1 písm. a) a ods. 2 Trestného poriadku neprijal ponuku prevzatia záruky za ďalšie správanie sťažovateľa [REDAKOVANÉ], podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku neprijal písomný sľub sťažovateľa a podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku väzbu sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka nenahradil.

Sťažovateľ podal proti uzneseniu špecializovaného súdu sťažnosť, ktorá bola napadnutým uznesením podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá.

Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že vo vzťahu k jeho osobe neexistuje dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, resp. že takýto dôvod je nedostatočne odôvodnený. K tomuto uvádza: „... doposiaľ je väzobné stíhaný vyše 7 mesiacov, žiadosť o prepustenie z väzby podával 2 krát, pričom doposiaľ ani v jednom rozhodnutí všeobecných súdov nie je konkretizované z akého konkrétneho dôvodu

je väzobné stíhaný, respektíve v čom OČTK a všeobecné súdy vidia hrozbu z pokračovania v trestnej činnosti.

Obvinenie sa týka naposledy činnosti, ktorá síce podľa OČTK má pokračovací charakter avšak naposledy sa týka septembra 2017. OČTK ako aj sudca pre prípravné konanie používajú pre svoje rozhodnutia to isté bližšie nekonkretizované odôvodnenie (jedná sa o dlhodobo páchanú trestnú činnosť vyznačujúcu sa vysokým stupňom sofistikovanosti, činnosť páchaná dlhodobo a organizovane, plánovité a pod...). Sťažovateľ uvádza, že takéto odôvodnenie je nepostačujúce, nedostatočne odôvodnené, všeobecné, hodiace sa na akékoľvek iný obdobný prípad, porušujúce základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu.“

K uvedenému dopĺňa, že tvrdenie, že mal byť „mozgom“ celej operácie, nepredstavuje relevantný väzobný dôvod podľa Trestného poriadku. Navyše, dôvodnosť jeho trestného stíhania sa vykonanými dôkazmi neprehĺbila, ale oslabila.

Sťažovateľ ďalej tvrdí, že najvyšší súd v napadnutom uznesení odôvodnil vo vzťahu k jeho osobe väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, avšak sťažovateľ bol vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Taktiež namieta, že špecializovaný súd sa venoval skutočnostiam, ktoré sú predpokladom vznesenia obvinenia, nie však naplnenia označeného väzobného dôvodu.

Sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že ostatní spoluobvinení ([REDACTED] a [REDACTED]) boli z väzby prepustení na slobodu, keď v ich prípade bola väzba podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nahradená dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Sťažovateľ napokon namieta, že «OČTK účelovo vzniesli samostatne obvinenia, čo malo za následok vedenie dvoch samostatných konaní pod dvoma samostatnými spisovými značkami, aby „na oko“ zintenzívnil (umelo navýšeným počtom obvinení dôvodnosť pokračovacej väzby», pričom „nadobúda dojem, že OČTK nevykonávajú dôkazy

v súlade so zásadami trestného konania kedy majú vykonávať dôkazy nie len v neprospech obvineného ale rovnako tak aj v prospech obvineného“.

Sťažovateľ vzhľadom na uvedené navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Najvyšší súd SR uznesením 5 Tost 42/2018 z 24 októbra 2018 porušil základné právo [REDAKOVANÉ] na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 5 Tost 42/2018 z 24 októbra 2018 sa zrušuje.

[REDAKOVANÉ] sa s okamžitou platnosťou prepúšťa na slobodu.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov právneho zastúpenia...“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Ak teda ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Za dôvody zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti treba v zmysle judikatúry (napr. IV. ÚS 62/08, IV. ÚS 211/08, II. ÚS 640/2016) považovať aj konkrétne okolnosti prípadu, predovšetkým intenzitu pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní dotknutého orgánu verejnej moci a ich ústavnoprávny rozmer a únosnosť z hľadiska požiadaviek na ochranu práv, ktorých porušenie sa namieta, vrátane posúdenia, či tieto pochybenia, resp. nedostatky reálne spôsobili, alebo mohli spôsobiť sťažovateľovi ujmu na jeho ústavou zaručených právach.

K dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, teda patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávne intenzita namietaných pochybení či nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 460/2010).

Ústavný súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach zdôraznil, že jeho právomoc na rozhodovanie vo väzobných veciach predpokladá výlučne skúmanie toho, či sa v konaní pred väzobnými súdmi dodržali ústavno-procesné princípy takého obmedzenia osobnej slobody, akým je väzba obvineného (II. ÚS 76/02, IV. ÚS 83/03, IV. ÚS 171/03).

Každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotliviec pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (I. ÚS 165/02, I. ÚS 177/03, I. ÚS 115/07).

Základné právo podľa čl. 17 ods. 2 ústavy odkazuje na zákon, a preto pri posudzovaní otázky jeho rešpektovania alebo porušenia musí brať ústavný súd do úvahy zákonnú úpravu a jej aplikáciu príslušným orgánom, pričom v prípade zistenia závažného porušenia zákonnosti ide aj o porušenie ústavnosti (III. ÚS 48/00).

Z čl. 17 ods. 5 ústavy vyplýva, že do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom. Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je tak integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 55/98, II. ÚS 315/06).

Z judikatúry ústavného súdu (III. ÚS 38/01, IV. ÚS 207/07, III. ÚS 115/08) ďalej vyplýva, že obsahom základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy je aj oprávnenie trestne stíhanej osoby, aby súd rozhodujúci o jej väzbe skúmal významné skutočnosti pre a proti väzbe vrátane možnosti nahradiť ju zárukou, sľubom alebo peňažnou zárukou, pričom ak sa rozhodne trestne stíhanú osobu do väzby vziať alebo ju v nej ďalej držať, aby boli takéto rozhodnutia založené na konkrétnych skutočnostiach, a nie na abstraktnej úvahe.

Obvinený môže byť do väzby vzatý a v nej držaný len z tých zákonných dôvodov, ktoré sú uvedené vo výrokoch súdnych rozhodnutí (III. ÚS 77/05, I. ÚS 92/08).

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 141/04, III. ÚS 417/2011), ktorá korešponduje s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, vyplýva, že v prípade rozhodovania o vzatí do väzby musia byť splnené tieto podmienky: po formálnej stránke musí existovať uznesenie o vznesení obvinenia, po materiálnej stránke musia existovať skutočnosti osvedčujúce kvalifikované podozrenie, že sa obvinený trestného činu, ktorý sa mu v uznesení o vznesení obvinenia kladie za vinu, dopustil. Napokon musí existovať niektorý z väzobných dôvodov uvedených v § 71 Trestného poriadku.

Súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky (okrem iného) na kvalitu preskúmania. Väzobné konanie týkajúce sa rozhodovania o osobnej slobode obvinenej osoby musí spĺňať niektoré fundamentálne požiadavky spravodlivého konania. Jednou z nich je aj právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, II. ÚS 64/2017).

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru (IV. ÚS 176/05, I. ÚS 241/07, I. ÚS 296/2010), v ktorej vyslovil, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového i druhostupňového), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces, v tomto prípade v konaní o osobnej slobode (obdobne III. ÚS 209/04, III. ÚS 160/2017).

Zohľadňujúc uvedené východiská a sťažovateľom prezentované námietky ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie, pričom pri hodnotení napadnutého uznesenia vychádzal z ustáleného právneho názoru, podľa ktorého rozhodnutie súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 320/2012), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09). Ústavný súd vo svojej judikatúre, a to aj vo vzťahu k väzobným veciam (IV. ÚS 41/08, IV. ÚS 149/08, IV. ÚS 314/08, III. ÚS 461/2015), uvádza, že odôvodnenie uznesenia druhostupňového súdu odkazujúce na predchádzajúce rozhodnutia v tej istej veci možno považovať síce za krajnú, no ešte stále ústavnoprávne akceptovateľnú alternatívu odôvodnenia.

Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy napadnutým uznesením, čo odôvodňuje tým, že najvyšší súd nedostatočným spôsobom odôvodnil existenciu väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (i), že dôvodnosť jeho trestného stíhania sa vykonanými dôkazmi neprehĺbila, ale oslabil (ii), že najvyšší súd v napadnutom uznesení odôvodnil vo vzťahu k jeho osobe väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, avšak sťažovateľ bol vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (iii), že ostatní spoluobvinení boli z väzby prepustení na slobodu (iv) a že orgány činné v trestnom konaní účelovo vzniesli samostatné obvinenie s cieľom umelo podporovať obavu z pokračovania v trestnej činnosti (v).

Pokiaľ sťažovateľ namieta, že najvyšší súd nedostatočným spôsobom odôvodnil existenciu väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (i), ústavný súd poukazuje na to, že najvyšší súd sa pri preskúmaní sťažnosti sťažovateľa „plne stotožnil“ s obsahom odôvodnenia uznesenia špecializovaného súdu, ktorý k existencii označeného väzobného dôvodu u sťažovateľa uviedol: *«Pokiaľ ide o obavu z pokračovania v trestnej činnosti, možno aj v rámci tohto rozhodnutia konštatovať, že ide priam o učebnicový príklad situácie, kedy obava z prípadného pokračovania v páchaní*

protiprávných konaní nie je len všeobecnou a vždy prítomnou hypotézou u podozrivých osôb, ale faktom, ktorý už bol preukázaný a teda z tohto pohľadu konkrétnou skutočnosťou, o ktorej hovorí zákon. Keďže obsah účtovných dokladov a ich existenciu nepopiera žiadna z obvinených osôb, nemôže byť sporu ani o tom, že podozrivé obchodné operácie (s podnikateľskými subjektmi [REDACTED] a [REDACTED]) pokračovali aj po tom, čo bolo vznesené obvinenie súvisiace s predchádzajúcimi dodávateľskými firmami. Vznik takejto situácie je potom v podstate potvrdením toho, že obvinení naďalej pokračujú v konaniach, ktoré zakladá reálne podozrenie z fingoania obchodno-právnych vzťahov. Nemôže byť sporu ani o tom, že pokiaľ obvinený sú fakticky majetkovo prepojení s podozrivými podnikateľskými subjektmi, za danej situácie naozaj existuje obava, že môžu pokračovať v konaniach, ktoré sa predbežne považujú za protiprávne.

V rámci prvého väzobného rozhodnutia vo veci bolo konštatované, že minimálne dvaja z obvinených deklarovali ochotu zbaviť sa svojich funkcií v podozrivých podnikateľských subjektoch. Samozrejme, ak by takýto krok učinili, razantnosť existencie dôvodov väzby súvisiacej s eventualitou pokračovania v páchaní trestnej činnosti sa znižuje a v takomto prípade nie je vylúčené, že situáciu je možné posúdiť nanovo.

Tu treba však opätovne uviesť i to, že samotné rezignovanie na vedúce funkcie v podozrivých podnikateľských subjektoch (v rámci možností daných obvineným možno konštatovať, že k nemu už došlo) samo o sebe nemusí znamenať vymiznutie väzobného dôvodu v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Aj v takomto prípade posúdenie situácie by záviselo od posúdenia všetkých súvisiacich okolností – napr. aj posúdenia toho, s kým podozrivé podnikateľské subjekty naďalej obchodujú a ako si uplatňujú odpočty dane, prípadne nadmerné odpočty v súčasnej dobe (nič také sudcovi pre prípravné konanie predložené nebolo).

V prechádzajúcich návrhoch na prepustenie z väzby bolo uvedené, že obvinený [REDACTED] sa vzdal funkcie členstva predstavenstva spoločnosti [REDACTED] [REDACTED], obvinená [REDACTED] sa vzdala funkcie konateľky v spoločnosti [REDACTED] [REDACTED] a obvinený [REDACTED] sa vzdal funkcie konateľa v spoločnosti [REDACTED] so sídlom v [REDACTED]. Sudca pre prípravné konanie vtedy z výpisov obchodného registra a z obhajobou predložených

materiálov zistil, že obvinení sa vskutku snažia o prerušenie možností formálneho ovplyvňovania chodu podnikateľských subjektov, v portfóliu ktorých mala byť vykonávaná trestná činnosť. Táto okolnosť zoslabuje akčné možnosti obvinených v súvislosti s riadením firiem, neznamená však zánik takýchto možností.

Aj v súčasnom štádiu trestného stíhania nie je totiž možné nevidieť (a opäť skonštatovať) už spomenuté pokračovanie v podozrivom konaní aj po vznesení obvinenia a ani to, že v tomto prípade ide o tzv. rodinné firmy, kde reálna tvorba zisku „ide do vrecák“ rodiny [REDAKOVANÉ] a len jej členovia sú tí, ktorí majú z obchodovania zisky (v prípade ostatných osôb uvedených ako spoločníkov alebo členov predstavenstva ide viac či menej len o osoby „pro forma“). Za takejto situácie pri objasnení si vzťahov nových konateľov (nejde o majetkovo zainteresované osoby) existuje reálna možnosť zachovania modusu operandi činnosti podnikateľských subjektov, ktorý zjavne javí známky protiprávnosti aj pri zmene formálnej štruktúry jednotlivých obchodných spoločností.»

Ústavný súd konštatuje, že špecializovaným súdom prezentované závery k existencii väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, s ktorými sa najvyšší súd v plnej miere stotožnil, možno z ústavnoprávneho pohľadu považovať za relevantné a dostatočné. Nemožno naopak súhlasiť s námietkou sťažovateľa, ktorý tvrdí, že najvyšší súd vôbec neodôvodnil existenciu označeného väzobného dôvodu. Ako už bolo konštatované, najvyšší súd sa v plnej miere stotožnil so závermi vyjadrenými v uznesení špecializovaného súdu, ktoré sťažovateľ žiadnym relevantným spôsobom nespochybnil (a to či už v konaní pred najvyšším súdom, alebo v konaní o jeho sťažnosti podľa čl. 127 ústavy pre ústavným súdom).

Rovnako nemožno akceptovať ani (všeobecnú) námietku sťažovateľa, že dôvodnosť jeho trestného stíhania sa vykonanými dôkazmi neprehlbila, ale skôr oslabila (ii). Z odôvodnenia uznesenia špecializovaného súdu, s ktorého dôvodmi sa najvyšší súd plne stotožnil, totiž vyplýva, že „[ž]iaden z novo vykonaných dôkazov... neoslabuje dôvodnosť podozrení, pričom túto dôvodnosť nezoslabuje – naopak zosilňuje i obsah jedného z posledne spracovaných zväzkov č. 18 (ide takisto o dôkazy a materiál získaný a spracovaný po vzatí obvinených do väzby)“, pričom ide okrem iného aj o „protokol

z daňovej kontroly zo dňa 03. 08. 2017 týkajúci sa [REDAKOVANÉ], v rámci ktorého je nateraz dôveryhodným spôsobom na desiatkach strán vysvetlený postoj daňového orgánu, v rámci ktorého tento konštatuje viaceré rozdiely medzi daňovými priznaniami daňového subjektu a výslednými vzťahmi k štátnemu rozpočtu určenými po kontrole“. Právne závery najvyššieho súdu preto vo vzťahu k tejto námietke sťažovateľa taktiež obstoja, a to predovšetkým v situácii, keď tento sám v konaní pred ústavným súdom nepoukázal na žiadne dôkazy alebo skutočnosti, z ktorých by vyplývalo, že dôvodnosť jeho trestného stíhania sa vykonanými dôkazmi oslabil.

Pokiaľ sťažovateľ namieta, že najvyšší súd v napadnutom uznesení odôvodnil vo vzťahu k jeho osobe väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, pričom on sám bol vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (iii), ústavný súd konštatuje, že z odôvodnenia tohto uznesenia k prvej sťažovateľovej námietke vyplýva, že najvyšší súd sa existenciou väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku u sťažovateľa náležitým spôsobom zaoberal. Na uvedenom nemení nič ani skutočnosť, že najvyšší súd v jednom bode odôvodnenia napadnutého uznesenia (strana 9 ods. 3) uviedol, že *„[s]tále hrozí dôvodná obava, že v prípade jeho prepustenia na slobodu by bolo zmarené alebo podstatne sťažené dosiahnutie účelu trestného konania, ktorý spočíva najmä v náležitom zistení trestného činu a spravodlivom potrestaní jeho páchatel’a (§ 1 ods. 1 Tr. por.)“*.

Sťažovateľ ďalej pred ústavným súdom namieta, že ďalší spoluobvinení boli z väzby prepustení na slobodu (iv). Ústavný súd konštatuje, že uvedené samo osebe ešte neznamená, že sám sťažovateľ je vo väzbe držaný nezákonne, resp. v rozpore s ústavou. Aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri rozsudok vo veci Shcheglyuk proti Rusku zo 14. 12. 2006, sťažnosť č. 7649/02, bod 45) vyplýva, že opodstatnenosť ďalšieho trvania väzby je potrebné skúmať vzhľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu a taktiež vzhľadom na jednotlivé osoby, aj keď by išlo o páchatel’ov jedného a toho istého trestného činu. Špecializovaný súd i najvyšší súd zhodne poukázali na to, že sťažovateľ *«je podozrivý, že v budovaní vyššie popísanej schémy bol „mozgom“ celej operácie a z tohto pohľadu sa možno predbežne domnievať, že jeho zaangażovanosť do veci*

je výrazne vyššia než u ostatných spoluobvinených». Takýto právny záver v okolnostiach trestnej veci sťažovateľa, v ktorej mala štátnemu rozpočtu Slovenskej republiky vzniknúť škoda niekoľko miliónov eur, nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za svojvoľný či neodôvodnený.

Sťažovateľ napokon tvrdí, že orgány činné v trestnom konaní účelovo vzniesli samostatné obvinenie s cieľom umelo podporovať obavu z pokračovania v trestnej činnosti (v). Ústavný súd k tejto námietke sťažovateľa konštatuje, že z odôvodnenia uznesenia špecializovaného súdu a ani z odôvodnenia napadnutého uznesenia nevyplýva, že by tieto založili svoje rozhodnutia na sťažovateľom namietanej skutočnosti. Ani sám sťažovateľ svoju námietku takto neformuluje a iba vo všeobecnosti tvrdí, že *«OČTK účelovo vzniesli samostatne obvinenia, čo malo za následok vedenie dvoch samostatných konaní pod dvoma spisovnými značkami, aby „na oko“ zintenzívnil (umelo navýšeným počtom obvinení) dôvodnosť pokračovacej väzby»*. Takto sťažovateľom prezentovaná námietka v konaní pred ústavným súdom nemôže spochybníť správnosť záverov vyjadrených v napadnutom uznesení.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti bolo potrebné sťažnosť odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola ako celok odmietnutá, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. januára 2019